

rettens Dom omtalt. Jeg formoder, den var kommenteret. Jeg henstiller til det ærede Medlem, om han anser det for rigtigt at bringe den Slags Ting med Kommentarer til Udlandets Kundskab og derved rokke ved Bevidstheden om Rets-tilstanden her i Landet, selv om det som i dette Tilfælde gælder en Krigsret.

Jeg kommer saa til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott). Det ærede Medlem fortalte i Gaar, at jeg var bleven yderligere fornærmet over, at han havde tilladt sig at gøre Bemærkninger om, hvad jeg havde sagt. Jeg har desværre ikke haft Lejlighed til at se Fortrykket, og jeg maa derfor citere det ærede Medlems Udtalelse efter Hukommelsen, det ærede Medlem kan jo berigtige det. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde udtalt, at Folkeneovre i Odense havde begaaet Mytteri, og at de derfor skulde straffes efter Mytteri-paragraffen som dem, der have begaaet Mytteri, men nu vilde jeg søge paa alle mulige Maader at komme bort fra det. Han skulde imidlertid vise, at han havde Ret, og saa begyndte han paa en Oplæsning af enkelte af mine Udtalelser og sagde: Har det ærede Medlem saa ikke sagt det? Nu har jeg læst det op. Jeg sagde: Nej, det har jeg ikke sagt! Men det ærede Medlem gik videre, og saa skulde det hedde sig, at nu var alt udtømt. Naturligvis var et Stykke sprunget over, det er en Selvfølge. At referere — jeg havde nær sagt ærligt, men det klinger maaske ilde — rigtigt ligger ikke for Socialdemokraterne, lige saa lidt for det ærede Medlem som for Redaktionen af „Social-Demokraten“. „Social-Demokraten“ siger i Dag — det maa jeg maaske tillade mig at oplæse, da det omhandler Forhandlingerne her paa Rigsdagen: „Oberst N. P. Jensen kredser stadig om det Tugthus, hvortil han har ønsket Soldaterne i Odense dømt. I Gaar vilde han i en Afrydelse til Marott benægte dette, men Marott svarede øjeblikkelig med at oplæse Oberstens Ord af Rigsdagstidende, og de vare tydelige nok. Obersten ansaa Affæren for Mytteri, og i saa Fald er Straffen Tugthus.“

Nu skal jeg tillade mig at benytte Rigsdagstidenden og søge at gøre det saa kort som muligt for at oplyse, hvad jeg egentlig har sagt. Desværre er det nye Fortryk nu kommet ind imellem mine Papirer, saa jeg kan ikke finde mine Udtalelser i Øjeblikket. (Marott: Her er mit Eksempplar, her ere Udtalelserne endda indstregede). De har ikke brugt alt det!

(Marott: Det kan De selv overbevise Dem om. Jeg har refereret loyalt og vil nu henstille til Dem at gøre det samme). Vær saa venlig at give mig Fortrykket. Vil den højtærede Formand tillade mig blot at gøre en Pavse paa et Minut, mere forlanger jeg ikke, for at efterse Fortrykket. Jeg har altsaa begyndt med at udvikle, at Forhistorien til Kasernesagen i Odense ikke er oplyst, og derfor kan man ikke udtale nogen bestemt Dom om Sagen, og saa siger jeg i Forbindelse dermed, at det ser ud, som om en Løjtnant har gjort sig skyldig i Overgreb, men afgøre det kan man ikke, efter hvad der foreligger. Saa siger jeg: „Jeg skønner ikke rettere, end at her er der Tale om Mytteri, men jeg beder de Herrer om at vente til min Fremstilling er endt. Jeg har nemlig i Dag set, at „Social-Demokraten“ har talt om, hvorledes jeg i Dag vilde sige, at det er en stor Føjl, at de Mennesker i Odense ikke ere blevne idømte Tugthus.“ Hvad har jeg nu sagt der? Efter først at have sagt, at Sagen ikke foreligger tilstrækkeligt oplyst, siger jeg: Jeg skønner ikke rettere. Det ærede Medlem talte i Gaar om, hvem der kunde Dansk. Jeg vil tillade mig at hævde, at jeg kan Dansk, og saa ved jeg ogsaa, at naar jeg siger: Jeg skønner en Ting, er der Forskel paa det og paa, at jeg udtaler mig apodiktisk. Jeg skønner altsaa noget, men mit Skøn kan være urigtigt til den ene eller anden Side, noget afgørende er det ikke. Det er ikke for at trække i Land, jeg siger dette.

Senere kommer jeg saa ind paa selve Sagen, og der udtaler jeg mig paa følgende Maade: „Det, man skal spørge om, er, om man kan sige absolut, at her foreligger Mytteri. For at afgøre det skal man have Kendskab til alle de forskellige Forhold, der ere oplyste i Krigsforhørene, hvad vi ikke have“. Naar jeg nu selv erkender, at vi ikke have alle de Oplysninger, der behøves for at fælde en afgørende Dom, er det yderligere tilkendegivet derved, at jeg ikke har turdet paastaa, at de paagældende have gjort sig skyldige i Mytteri. Men saa gaar jeg videre og tilføjer: „Der staar i § 104“ — det er nemlig Mytteri-paragraffen —, „at naar flere Krigsmænd forene sig om at begaa Oprør imod en Befalingsmand eller vise ham Ulydighed, er det Mytteri. Og nu synes det, efter alt, hvad der foreligger, at flere Krigsmænd her have sluttet sig sammen og vist Ulydighed“. Jeg siger, her synes det efter alt, hvad der foreligger, o. s. v., og tilføjer: